

KURT VONN EGLOTT

TİTAN'IN SİRENLERİ

2. BASKI
Çeviri: HANDAN BALKARA

♥ can
modern

KURT VONNEGUT

TİTAN'IN
SİRENLERİ

Can Modern

Titan'ın Sirenleri, Kurt Vonnegut
İngilizce aslından çeviren: Handan Balkara
The Sirens of Titan

© 1959, Kurt Vonnegut, Jr.

© 1987, Kurt Vonnegut, Jr.

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığı ile alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

2. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Kurt Vonnegut

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-3875-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738753

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

KURT VONNEGUT
TİTAN'IN
SİRENLERİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Handan Balkara

Kurt Vonnegut'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Allah Senden Razı Olsun Bay Rosewater, 2015

Mavi Sakal, 2015

Galápagos, 2016

Maymun Evine Hoş Geldiniz, 2016

Kör Nişancı, 2016

KURT VONNEGUT, 1922'de, Alman asıllı anne babanın ođlu olarak Indianapolis'te dnyaya geldi. Cornell Üniversitesi'nde kimya okurken orduya yazıldı ve II. Dünya Savaşı'nda yer aldı. Dresden'de tutsak düştü ve bombardımandan, tutukevi olarak yeraltındaki bir mezbaha kullanıldığı için kurtuldu. Bu tecrübesi, en meşhur romanlarından *Mezba-ha No. 5*'in yanı sıra başka birçok eserine konu oldu. Savaştan sonra Chicago Üniversitesi'nde antropoloji yüksek lisansı yapmaya başladı. Gazetecilik ve reklamcılık gibi çeşitli işler yaparken yazmayı sürdürdü. Chicago Üniversitesi'nin *Kedi Beşiği*'ni yüksek lisans tezi olarak kabul etmesi üzerine 1971'de mezun oldu. Diğer eserlerinin arasında *Şampiyonların Kahvaltısı*, *Galápagos*, *Kodes Kuşu*, *Mavi Sakal* ve *Allah Senden Razi Olsun Bay Rosewater* sayılabilir. Savaş karşıtı söylemini hayatı boyunca sürdüren Vonnegut, 2007'de New York'ta öldü.

HANDAN BALKARA, 1967'de İstanbul'da dnyaya geldi. Üsküdar Amerikan Lisesi'nden mezun olmasının ardından eğitimini Bođaziçi Üniversitesi Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli yayın kuruluşlarının editöryal kadrolarında yer aldıktan sonra Koç Üniversitesi'nde idari görevler üstlendi. Başlıcaları Daniel Goleman, Bill Bryson, Martin Kemp, Toksöz B. Karasu, R.L. Stevenson, Russell Banks, Don DeLillo, Kurt Vonnegut, John Updike, Ali Smith ve Dave Eggers olmak üzere birçok Amerikalı ve İngiliz yazarın yapıtlarını Türkçeye kazandırdı.

Özel acente Alex Vonnegut için, sevgiyle

“Geçen her saat Güneş Sistemi’ni Herkül’deki
Büyük Küresel Yıldız Kümesi M13’e yetmiş bin
kilometre daha yaklaştırıyor – ve hâlâ, ilerleme
diye bir şeyin olmadığına ısrar eden zibidiler var.”

Ransom K. Fern

1

Zakkum ile Zambiya Arasında

“Galiba yukarıdaki beni seviyor.”

Malaki Constant

Günümüzde herkes hayatın anlamını kendi içinde bulmayı biliyor.

Ama insanlık her zaman bu kadar şanslı olmadı. Yüz yıldan kısa bir süre önce insanlar içlerindeki bilmece kutularına kolay kolay erişemiyorlardı.

Sorsanız, ruha açılan elli üç kapıdan birinin dahi adını söyleyemezlerdi.

Fasa fiso dinler çok rağbet görüyordu.

İnsanlık, her insanın içinde var olan hakikatlerden habersiz, gözünü hep dışarılara diker, hep dış sınırları zorlardı. İnsanlığın dış sınırları zorlayarak öğrenmeyi umduğu şey, kâinata kimin egemen olduğu ve kâinatın hangi amaçla yaratıldığıydı.

İnsanlık, öncülerini her zaman dışarıya, her defasında daha dışarıya yolladı. En nihayet uzaya fırlattı onları, o uçsuz bucaksız, renksiz, tatsız, ağırlıksız dışarılık denizine.

Taş atar gibi fırlattı.

Bu mutsuz öncüler uzayda, dünyada zaten bolca bulunan şeyi buldular – sonu gelmez bir anlamsızlık

kâbusunu. Uzayın, o sonsuz dışarılık denizinin üç getiri-
si oldu: boş hamaset, kaba komedi ve pisi pisine ölüm.

Ama dışarılık en nihayet, farz olunan cazibelerini
yitirdi.

İçerilikten başka keşif alanı kalmadı.

Keşfedilmemiş bir tek insan ruhu kaldı.

İyiliğin ve bilgeliğin başlangıcıydı bu.

Peki insanlar eski zamanlarda, ruhları henüz keşfe-
dilmemişken neye benzerdi?

Az sonra okuyacağınız gerçek bir hikâye olup Kâ-
bus Çağı'nda geçiyor, yani üç aşağı beş yukarı İkinci Dün-
ya Savaşı ile Üçüncü Büyük Buhran arasına denk düşen
bir zamanda.

* * *

Dışarıda kalabalık birikmişti.

Kalabalık o gün bir maddeleşme olacağı için toplan-
mıştı. Bir adamla köpeği maddeleşecekti, yoktan var ola-
caklardı yani – ufacıktan oluşmaya başlayacak, sonunda
her insan ve her köpek kadar elle tutulur, gözle görülür
olacaklardı.

Kalabalığın maddeleşmeyi görme şansı olmayacaktı.
Maddeleşme özel mülkte vuku bulacak ailevi bir hadise
olduğundan, kalabalığın temaşaya davet edilmeyeceği
üstüne basa basa söylenmişti.

Maddeleşme, tıpkı modern zamanların medeni idam-
ları gibi, yüksek, boş, korumalı duvarlar ardında gerçek-
leşecekti. Dışarıda toplanan kalabalığın, idamlar sırasın-
da duvarların dışında bekleyen kalabalıklara benzerliği
çoktu.

Kalabalık hiçbir şey göremeyeceğini bilmesine rağ-
men yakında olmaktan, boş duvarlara bakıp içeride olan-
ları gözünde canlandırmaktan zevk alıyordu. Maddeleş-

menin gizemleri, tıpkı idamların gizemleri gibi duvarlarda büyüyüp çoğalıyor, kalabalığın taş duvarlara hayalifener saydamlarından yansıttığı hayalifener düşlemleriyle pornografikleşiyordu.

Şehrin adı Newport'tu ve Samanyolu galaksisindeki Güneş Sistemi'ne ait Dünya gezegeninde bulunan ABD ülkesinin Rhode Island eyaletindeydi. Duvarlarsa Rumfoord Malikânesi'nin duvarları oluyordu.

Maddeleşmeye on dakika kala polis ajanları, maddeleşmenin beklenenden erken gerçekleştiği, duvarların dışında gerçekleştiği, adamları köpeğinin iki sokak ötede ayan beyan görülebileceği söylentisini yaydılar. Kalabalık da mucizeyi görmek için söylenen yere akın etti.

Kalabalık mucizelere bayılıyordu.

Kalabalığın en arkasından yüz elli kiloluk bir kadın gidiyordu. Boğazında guatr, bir elinde elmaşekeri, diğer elindeyse altı yaşında solgun bir kız çocuğu vardı. Çocuğu elinden tutmuş, lastikli ipin ucuna bağlı bir top gibi çekiştirip duruyordu. "Wanda June," dedi kadın ona, "uslu durmazsan seni bir daha hiçbir maddeleşmeye getirmem."

* * *

Maddeleşmeler dokuz yıldır olagelmekteydi, her elli dokuz günde bir. Dünyanın en bilgili, en güvenilir insanları onlardan birini görme ayrıcalığının kendilerine tanınması için yalvar yakar olmuş fakat hep hüsrana uğramışlardı. Bu önemli adamlar ricalarını nasıl ifade ederlerse etsinler her defasında geri çevriliyorlardı. Bayan Rumfoord'un özel sekreterinin elyazısıyla gönderilen ret mektubunun içeriği hiç değişmiyordu.

Bayan Winston Niles Rumfoord talep ettiğiniz davetiye-yi gönderemeyeceğini size bildirmemi istedi benden. Kendisi-

nin bu konudaki hissiyatını, yani gözlemlemeyi arzu ettiğiniz fenomenin trajik bir aile meselesi olduğunu ve aile dışından bireyler tarafından, ne kadar asilce bir meraktan dolayı da olsa izlenmesinin uygun düşmeyeceğini anlayışla karşılayacağınızdan emin.

Bayan Rumfoord'la ekibi, maddeleşmeler konusunda kendilerine yöneltilen on binlerce sorunun hiçbirine yanıt vermemişlerdi. Zira Bayan Rumfoord dünyaya bilgi verme yükümlülüğünün pek az olduğuna inanıyordu. Bu yok denecek kadar az yükümlülüğü de her maddeleşmeden yirmi dört saat sonra yazdığı bir raporla başından savardı. Raporu yüz kelimeyi asla geçmez, malikâne girişinin bitişiğindeki duvara vidalanmış camdan bir kutunun içine uşağı tarafından bırakılırdı.

Malikânenin tek girişi, batı duvarında açılmış bir "Alice Harikalar Diyarında" kapısıydı. Kapı en fazla bir buçuk metre yüksekliğindeydi. Demirden yapılmıştı ve kocaman bir Yale tipi kilitle kapalı tutuluyordu.

Malikânenin geniş bahçe kapıları, üzerlerine tuğla duvarlar örülerek iptal edilmişti.

Demir kapının yanındaki cam kutuya bırakılan raporlarda hep aynı soğuk ve hırçın dil kullanılırdı. Az çok merak eden herkesi üzmemekten başka işe yaramayan bilgilere yer verilirdi. Bayan Rumfoord'un kocası Winston'ın köpeği Kazak'la beraber tam olarak saat kaçta maddeleşip kaçta maddesizleştiği belirtilirdi. Adamla köpeğinin sağlık durumları her defasında iyi olarak değerlendirilirdi. Bayan Rumfoord'un kocasının geçmişi ve geleceği açık seçik görebildiği ima edilmekle birlikte, onun bu yeteneğini örnekleme zahmetine hiç girilmezdi.

* * *

Kalabalığın katakulliyeye getirilip malikânenin etrafından uzaklaştırılması, kiralık bir limuzin batı duvarındaki küçük demir kapıya sorunsuzca ulaşabilirdi. Edward dönemi züppeleri gibi giyinmiş ince yapılı bir adam limuzinden inip kapıdaki polise bir kâğıt gösterdi. Siyah gözlükler ve takma bir sakalla kimliğini gizlemişti.

Polisin başını sallaması üzerine adam cebinden çıkardığı bir anahtarla kapının kilidini açtı. Boynunu eğerek içeri girdi ve kapıyı arkasından çekip kapattı.

Limuzin basıp gitti.

Küçük demir kapının üstündeki tabelada “Dikkat Köpek Var!” yazıyordu. Batmakta olan yaz güneşinin kıvılcıkları, duvarın betonuna karıştırılmış cam kırıklarının irili ufaklı çentiklerinde titreşmekteydi.

Kendi eliyle kapıyı açıp içeri giren adam, Bayan Rumfoord tarafından bir maddeleşmeye davet edilmiş ilk kişiydi. Büyük bir biliminsanı değildi. İyi bir eğitim bile almamıştı. Virginia Üniversitesi’nde okurken daha ilk senesinin ortasında atılmıştı. California’nın Hollywood bölgesinden Malaki Constant’tı, gelmiş geçmiş en zengin Amerikalı – ve bednam bir hovarda.

Küçük demir kapının dışındaki tabelada “Dikkat Köpek Var!” yazsa da içeride köpek namına yalnızca bir iskelet vardı. İskelet, zalimce boynuna geçirilmiş çivili bir tasmayla duvara zincirlenmişti. Çok iri bir köpeğe aitti – bir çomara. Uzun dişleri sımsıkı birbirine geçmişti. Kafatası ve çenesi, vahşi bir parçalama makinesinin şeytanca eklemlenmiş, zararsız maketini oluşturuyordu. Çeneler eskiden belli ki şöyle çat diye kapanırdı. Şuralarda parlak gözler vardı, şuralarda keskin kulaklar, şurada ikircikli burun delikleri, şurada da etçil hayvanın beyni. Kas lifleri şurayla şurayı birbirine bağlayarak dişleri etin içinde şöyle çat diye bir araya getirirdi.

İskelet sembolikti; hemen hiç kimseyle konuşma-

yan bir kadın tarafından hazırlanmış bir tiyatro aksesuarı, bir sohbet malzemesiydi. Geçmişte duvarın dibinde sahiden bir köpek ölmüş filan değildi. Bayan Rumfoord o kemikleri bir veterinerden satın alıp beyazlatmış, cilalatmış, sonra da tellerle birbirine bağlatmıştı. Zamanın ve kocasının kendisine giydirdiği külahlara yönelik çok sayıdaki buruk ve anlaşılmaz yorumundan biriydi bu iskelet.

Bayan Winston Niles Rumfoord'un 17 milyon doları vardı. Bayan Winston Niles Rumfoord, Amerika Birleşik Devletleri'nde erişilebilecek en yüksek sosyal mevkiye sahipti. Bayan Winston Niles Rumfoord sağlıklı ve güzel olduğu kadar yetenekliydi de.

Yeteneği şiir alanındaydı. İmzasız olarak, *Zakkum ile Zambiya Arasında* adlı ince bir şiir kitabı yazıp yayımlatmıştı. Kitap gayet olumlu eleştiriler almıştı.

Kitabın adı, küçük sözlüklerde "zakkum" ile "Zambiya" arasında yer alan tüm sözcüklerin "zaman"la ilgili olduğu gerçeğinden esinlenilmişti.

Gelgelelim Bayan Rumfoord gibi dört başı mamur biri bile hâlâ, bir köpek iskeletini duvara zincirletmek gibi, malikânenin bahçe kapılarına tuğla duvarlar ördürmek gibi, malikânenin meşhur bahçelerindeki simetrik çiçek tarhlarını New England cangılına çevirmek gibi denyoluklar yapabiliyordu.

Demek ki neymiş? Para, mevki, sağlık, güzellik ve yetenek her şey demek değilmiş.

Gelmiş geçmiş en zengin Amerikalı olan Malaki Constant, "Alice Harikalar Diyarında" kapısını arkasından kapattı. Siyah gözlüklerini ve takma sakalını çıkarıp duvardaki sarmaşığa astı. Köpek iskeletinin önünden çevik adımlarla geçerken güneş enerjisiyle çalışan kol saatine göz attı. Yedi dakika içinde Kazak adında canlı bir çomar maddeleşip ortalıkta gezinecekti.

Davetiyesinde “Kazak ısıtır,” demişti Bayan Rumfoord, “onun için lütfen dakik ol.”

Constant buna –dakik olması yönündeki uyarıya yani– gülümsemişti. Dakik olmak, bir yere vaktinde varmak anlamına geldiği gibi, uzayda bir nokta olarak var olmak anlamına da geliyordu.¹ Constant uzayda tabii ki bir nokta olarak vardı – başka türlü nasıl var olunabilirdi ki?

Keşfedeceği şeylerden biri de bu olacaktı – uzayda başka türlü var olmanın nasıl bir şey olduğu. Bayan Rumfoord’un kocası mesela, uzayda başka türlü vardı.

Winston Niles Rumfoord, Mars’a iki günlük mesafede, hususi uzaygemisiyle, varlığı bilinmeyen bir krono-sinklastik infundibulumun ortasına dalmıştı. Yanında yalnızca köpeği vardı. Şimdi Winston Niles Rumfoord’la köpeği, varlıklarını dalga fenomeni olarak sürdürüyorlardı – yani anlaşıldığı kadarıyla Güneş’ten başlayıp Betelgeuse’da biten çarpık bir sarmal içinde titreşmekteydiler.

Dünya’nın yolu tam da bu sarmalla kesişmek üzereydi.

* * *

Krono-sinklastik infundibulumlar hakkında yapılabilecek hemen her kısa açıklama, alanın uzmanlarını yüzde yüz rahatsız eder. Bununla birlikte, şimdiye değin yapılmış en iyi kısa açıklama büyük olasılıkla Dr. Cyril Hall’a aittir. *Çocuklar için Merak Edilecek ve Yapılacak Şeyler Ansiklopedisi*’nin on dördüncü cildinde yer alan bu açıklama, yayıncıların nazik izinleriyle aşağıda eksiksiz olarak alıntılanmıştır:

1. İngilizcedeki *punctual* sözcüğü. (Ç.N.)

KRONO-SINKLASTİK İNFUNDİBULUMLAR: Diyelim ki babacığın dünyanın gelmiş geçmiş en akıllı adamı, öğrenilebilecek ne varsa hepsini biliyor, her konuda her dediği doğru çıkıyor ve her konuda haklılığını kanıtlayabiliyor. Şimdi de bir milyon ışık yılı uzaktaki güzel bir dünyada yaşayan bir diğer küçük çocuk hayal et, bu çocuğun babacığı da o çok uzaklardaki güzel dünyanın gelmiş geçmiş en akıllı adamı olsun. O da tıpkı senin babacığın kadar akıllı, senin babacığın kadar haklı olsun. Yani iki babacık da akıllı, iki babacık da haklı.

Ne var ki bu iki babacık bir gün karşılaşacak olsalardı feci bir tartışmaya tutuşurlardı; çünkü hiçbir konuda uzlaşamazlardı. Bu durumda kendi babacığının haklı, öbür küçük çocuğun babacığının haksız olduğunu söyleyebilirsin ama unutma ki Evren muazzam büyüklükte bir yer. Muazzam sayıda insanın haklı oldukları halde uzlaşamamalarını mümkün kılacak büyüklükte bir yer.

İki babacığın da haklı oldukları halde feci kavgalara tutuşabilmelerinin sebebi, haklılığın pek çok farklı biçimde var olabilmesi. Öte yandan, Evren'de her babacığın öbür babacığın meramını nihayet anlayabildiği yerler de var. O yerlerde, birbirinden farklı tüm hakikatler, babacığının güneş enerjisiyle çalışan kol saatinin içindeki parçalar kadar uyumlu. İşte böyle yerlere krono-sinklastik infundibulumlar diyoruz.

Görünüşe bakılırsa Güneş Sistemi krono-sinklastik infundibulumlarla dolu. Varlığından emin olduğumuz kocaman bir tanesi var ki Dünya ile Mars arasında duruyor. Orada olduğunu biliyoruz çünkü Dünyalı bir adamla Dünyalı köpeği onun tam ortasına daldı.

Bir krono-sinklastik infundibulumu gidip yerden göğe kadar haklılığın tüm farklı biçimlerini görmek güzel olurdu, diye düşünebilirsin; lakin bu çok tehlikeli bir iş. O zavallı adamla zavallı köpeği şimdi uzayın dört bir yanına savrulmuş durumda, yalnızca uzayın olsa iyi, zamanın da.

Krono zaman demek. Sinklastik tüm yönlerde aynı tarafa

doğru kıvrılan anlamına geliyor, bıçakla döne döne soyulmuş bir portakal kabuğu gibi. İnfundibulum ise, Julius Caesar ve Neron gibi Antik Romalıların huniye verdikleri ad oluyor. Huninin ne olduğunu bilmiyorsan git annene sor, sana bir tane göstereyim.

“Alice Harikalar Diyarında” kapısının anahtarı davetiyeyle beraber gelmişti. Malaki Constant onu pantolonunun kürk astarlı cebine attıktan sonra önünde açılan tek yoldan yürümeye koyuldu. Koyu gölgeler içinde ilerliyordu, oysa günbatımının yatay ışınları ağaç tepelerini Maxfield Parrish tablolarındaki benzer bir ışıkla doldurmaktaydı.

Constant elinde davetiyesiyle ilerlerken, her dönemde bir engelle karşılaşma beklentisinin verdiği ürkeklikle atıyordu adımlarını. Davetiyenin mürekkebi mor renkteydi. Bayan Rumfoord yalnızca otuz dördünde olduğu halde yaşlı bir kadın gibi –garip ve iğneleyici bir dille– yazmıştı onu. Daha önce hiç karşılaşmadığı Constant’ı alenen aşağılıyordu. Davet en hafif tabiriyle yarım ağızlıydı, kirli bir mendilin üstüne yazılmış gibi.

“Kocam son maddeleşmesinde,” demişti davetiyede, “ısrarla sizin bir sonraki maddeleşmede bulunmanızı istedi. Bütün bariz sakıncalara karşın onu bu ısrarından vazgeçiremedim. İsrarla sizi iyi tanıdığımı, sizinle Titan’da tanıştığınızı söylüyor, Titan dediği de Satürn gezegeninin bir uydusu oluyormuş anladığım kadarıyla.”

Davetiyede “ısrar” kelimesinin geçmediği bir cümle yok gibiydi. Bayan Rumfoord’un kocası onun hiç aklına yatmayan bir iş yapması için ısrar etmişti, şimdi o da Malaki Constant’a, centilmen olmadığı halde elinden geldiği kadar centilmence davranması için ısrar ediyordu.

Malaki Constant Titan’a hiç gitmemişti. Anagezeğeni Dünya’yı saran gaz yuvarının dışına bildiği kadarıyla

hiç çıkmamıştı. Belli ki yanlış bildiğini öğrenmek üzereydi.

* * *

Yürüdüğü yol çok dönemeçliydi, görüş mesafesi kısaydı. Constant bir çim biçme makinesinin ancak geçebileceği genişlikteki ıslak ve yeşil bir patikayı takip ediyordu; patika da zaten çim biçme makinesiyle biçilerek açılmıştı. Her iki yanında, malikânenin eski bahçelerinden dönüşmüş cangılın yeşil duvarları yükseliyordu.

Çim biçme makinesinin açtığı patika kuru bir çeşmenin etrafından geçiyordu. Makineyi kullanan adamın bu noktada yaratıcılığı tutmuş, patikayı çatallandırmıştı. Constant çeşmenin hangi yanından geçmek isterse o yanından geçebilirdi. Çatala varınca durup yukarı baktı. Çeşme de patika gibi harikulade bir yaratıcılığın ürünüydü. Çapları peyderpey kısalan taş kâselerin üst üste yerleştirilmesiyle oluşmuş konik bir yapıydı. Kâseler on iki metre yüksekliğindeki silindirik bir şafta bilezik gibi geçirilmişti.

Constant çatalın iki kolundan birini seçeceği yerde ani bir kararla çeşmeye tırmanmaya başladı. Kâseden kâseye geçerek yükseliyor, en tepeye çıktığında nereden geldiğini ve nereye gideceğini görebileceğini düşünüyordu.

Malaki Constant şimdi koninin tepe noktasında, barok çeşmeyi oluşturan kâselerin en küçüğünün içindeydi; ayaklarıyla kuş yuvası kalıntılarını ezerek dikiliyor, malikâne topraklarını ve Newport ile Narragansett Körfezi'nin büyük bölümünü kuşbakışı görüyordu. Kol saatini enerji soğurması için güneşe tuttu, Dünya insanları için para neyse güneş enerjili saatler için de gün ışığı oydu.

Serin deniz meltemi Constant'ın lacivert saçlarını

“Kesinlikle bildiğim ilk şey şu: Eğer sorular mantıksızsa, cevaplar da mantıksız olacaktır.”

Milyoner kâşif Winston Niles Rumfoord uzaygemisiyle bir kronosinklastik infundibulumun ortasına dalarak saf enerjiye dönüşür. Yalnız elli dokuz günde bir maddeleşebilir ve bir saatliğine dünyadaki evine dönebilir. Tek tesellisi, artık geçmişi ve geleceği tamamen görebilmesidir: Karısının, dünyanın en zengin ve en ahlaksız adamı Malaki Constant’la birlikte uzay yolcusu olacağını da bilmektedir. Malaki’nin bu beklenmedik destansı yolculuğu onu tanıdık ve tanımadık pek çok gezegene, dünyamızın işgaline, Titan’da yüz binlerce yıldır bekleyen bir uzaylı turiste götürecektir. Acaba bu parçaları bir araya getirebilecek başka biri var mıdır?

Türkçede ilk defa yayımlanan *Titan’ın Sirenleri*’nde Vonnegut bizi uzayda ve zamanda curcunalı bir yolculuğa çıkararak insanın hayat-taki amacına ve evrenin derin anlamsızlığına dair kendi kıvrak kalemine özgü, benzersiz bir hayal sunuyor.

Kara mizahı, sivri dili ve eşsiz hayal gücüyle 20. yüzyılın en önemli yazarları arasında yer alan Vonnegut, *Time*’in deyişiyle, “George Orwell, Dr. Caligari ve Flash Gordon’ı tek vücutta birleştiren bir yazar... ahlaklı bir soytarı, deli bir biliminsanı.”

#mars #misafirlerimizvar #güldürenbilimkurgu #dünyadandüşenadam
#uzayturizmi #teleskopungöstermedikleri #kronosinklastikinfundibulum

Kapak resmi: Kurt Vonnegut

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-3875-3

9 789750 738753